

Lapsuusmuisto

Kirjoittanut Erkki Jormanainen

Mummolassa ollessani
menin metsään mustikkahan,
Tapion tupahan työnnyin
marjamaito mielessäni.
Tummuva elokuun ilta
kului kumman joutuisasti,
kehrä laski kuusikkohon.

Katselin kummia kiviä,
itekseni ihmettelin
outoja olosijoja,
päättä pyöritin, pelotti:
missä mahtoi mummo maata,
olla armahin opotta.
Olin aivan eksyksissä.

Sylissä salon sinisen
näin mie ouden, mustan hahmon.
Yössä yksin löntysteli,
huojui suolla huuruisella,
seilasi sumun seassa.

Minut kutsui ja komensi
kerallansa kulkemahan,
taapertamaan tietä pitkin.
Peräkkäin myö purjehimma
kotiin kohta, kartanolle.

Mummo laittoi marjamaijon,
pojan pienen puapotteli
petihin ja peiton alle.

Aamun sitten valjettua
kiirehin mie katsomahan,
kukapa minut opasti.
Huomasin, hyvänen aika,
tiellä suuret tassunjäljet.
Oli kömpinyt kuningas,
eksynyttä ohjaellut
mesikämmen, mehän isäntä,
kylä n kuulu kummajainen.